

Niniejsza rozprawa doktorska z zakresu literaturoznawstwa jest poświęcona zjawisku edukacji religijnej w języku volgare w XIV-wiecznej Florencji. Najważniejszym, choć nie jedynym, celem dysertacji jest zbadanie mechanizmów przekazu religijnego oraz jego recepcji. Wraz z narodzinami zakonów żebraczych (dominikanów, franciszkanów) w XIII wieku, w kulturze religijnej średniowiecza przeszły zasadnicze przemiany. Przedstawiciele nowych zakonów skupili swoją działalność przede wszystkim na kaznodziejstwie i nauczaniu ludzi świeckich. W czternastowiecznej Toskanii język volgare zastąpił w istocie łacinę jako język komunikacji Kościoła z wiernymi. Nauczanie religijne w języku rodzimym doprowadziło do bezprecedensowego podniesienia wiedzy religijnej świeckich.

Praca składa się z trzech głównych części podzielonych na rozdziały. W pierwszej części zajmujemy się traktatem „Lo specchio della vera penitenza” („Zwierciadło prawdziwej pokuty”), autorstwa florenckiego dominikanina Iacopo Passavantiego. Druga, najdłuższa, część pracy jest poświęcona poecie i noweliście Franco Sacchettiemu. Głównym przedmiotem naszych dociekań będzie dzieło Sacchettiiego „Sposizioni di vangeli” („Objaśnienia do ewangelii”), wyjątkowy zbiór kazań wielkopostnych ułożonych przez osobę świecką. W trzeciej części rozprawy zastanowimy się nad motywem mocy słowa w literaturze dominikańskiej i w nowelistyce. Nasze rozważania są umieszczone w kontekście badań nad kaznodziejstwem, kulturą religijną średniowiecza i historią literatury włoskiej.